

РЕШЕНИЕ

№ 1181

гр. Варна, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 21 СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Михаил Михайлов

при участието на секретаря Даяна М. Петрова
като разглежда докладваното от Михаил Михайлов Гражданско дело № 20213110107607 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по иск с правно осн. чл. 216, ал.3 ДОПК вр. чл. 135, ал.1 вр. ал.2 ЗЗД от НАП, с административен адрес гр. С., бул. К.А.Д. №52 срещу С.Д. М., ЕГН *****, от гр. Варна, ул. С. № 10 (съобразно промяна на фамилно име при сключване на граждански брак, за което е съставен акт за граждански брак № 0020/21.07.2021г. –л.61) и С. П. КР., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. В. №15, ет.2, ап.4 за обявяване на **относителната недействителност** по отношение на НАП на брачен договор от 16.12.2016г. с нотариална заверка на подписите и съдържанието, рег. № 6312, рег. №6313, том 2, акт 98 по описа на нотариус П.С. с район на действие ВРС, вписан в СВВ вх.рег. №33098, акт 200, том XII, дело № 4384/2016г., **в частта**, в която С.Т. Д. КР., ЕГН *****, от гр. Варна, ул. С. № 10 и С. П. КР., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. В. №15, ет.2, ап.4 са уговорили преминаване в режим на разделност на недвижими имоти, които имоти са поставени в лична и изключителна собственост на С. П. КР., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. В. №15, ет.2, ап.4, както следва:

ГАРАЖ № 2, на ет. 1 в сградата на ул. „Б.Т.“, № 14, гр. Варна, община представляващ самостоятелен обект в сграда, с идентификатор **№.17** по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. по ИД на АГКК, последно изменена със Заповед № КД-14-03186/24.01.2011г. на Началника на СГКК-Варна, на застроена площ от 18,23 кв.м. при седни самостоятелни обекти в сградата на същия етаж: № .71.1.18, №.71.1.16, под обекта-няма, над обекта: № 10135.1501.71.1.13, заедно с 3.79 кв.м. идеални части от общите части на сградата, а също и 5,11кв.м. идеални части от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, с идентификатор **№ .71**, по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. по ИД на АГКК, последно изменена със Заповед № КД-14-03-186/24.01.2011г. на Началника на СГКК-Варна, с административен адрес гр. Варна, ул. „Б.Т.“, № 14, целият с площ от 268 кв.м., с трайно

предназначение-урбанизирана територия, начин на трайно ползване-ниско застрояване/до 10м./, № по предходен план 8802, при съседи: № 10135.1501.70, № .113, № .72, № .69, съгласно НА за покупка на недвижим имот № 43, том 69, нот. дело№ 16405/22.08.2006г. на СВ-Варна.

ГАРАЖ № 3, на ет. 1 в сградата на ул. „Б.Т.“ № 14, гр. Варна, община Варна, област Варна, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор **№ .8** по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. по ИД на АГКК, последно изменена със Заповед № КД-14-03-186/24.01.2011г. на Началника на СГКК-Варна, на застроена площ от 16,47 кв.м. при съседни самостоятелни обекти в сградата на същия етаж: № .17, № .71.1.19, № .71.1.20, под обекта-няма, над обекта: № .71.1.13, заедно с 3.43 кв.м. идеални части от общите части на сградата, а също и 4,62 кв.м. идеални части от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, с идентификатор № .71, по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед РД-18-98/10.11.2008г. по ИД на АГКК, последно изменена със Заповед № КД-14-03-186/24.01.2011г. на Началника на СГКК-Варна, с административен адрес гр. Варна, ул. „Б.Т.“, № 14, целият с площ от 268 кв.м., с трайно предназначение-урбанизирана територия, начин на трайно ползване-ниско застрояване/до 10м./, № по предходен план 8802, при съседи: № 10135.1501.70, № .113, № .72, № .69, съгласно НА за покупка на недв. имот № 43, том 69, нот. дело№ 16405/22.08.2006г. на СВ-Варна.

В исковата молба се излагат твърдения, че ищецът СТ. Д. КР. е данъчно задължено лице, за дължими от нея данъци и осигуровки, за периода 01.01.2012г. – 31.12.2016г., представляващи изпълнителни основания по смисъла на чл. 105 ДОПК, възлизащи в общ размер към 31.12.2016г. на 112730 лева, за което обстоятелство е образувано изпълнително дело № 3140006975/2014г. по описа на ТД на НАП -Варна. Твърди, че между страните на 16.12.2016г. е сключен брачен договор, с който първата ответница е прехвърлила правото на собственост върху посочените недвижими имоти в полза на втория ответника, който към момента на сключване на атакувания брачен договор е имал качество на неин съпруг. Към момента на сключване на договора за първата ответница са били изискуеми задължения към ищеца под формата на данъци и осигуровки, което данъчнозадълженото лице е следвало да заплати в посочените от закона срокове. С прехвърляне на притежаваното от нея имущество първия ответник възпрепятства възможността на ищеца възможността да насочи изпълнението към тези имоти с оглед удовлетворяване на вземането си. Посочва, че първата ответница не разполага с парични средства по банкови сметки, към които да бъде насочено изпълнението, не притежава и ценни книги, наложена е единствено възбрана на притежаваното от нея дворно място с данъчна оценка в размер на 10000 лева.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответника К., с която предявеният иск се оспорва. Ответникът в отговорът си посочва, че с първата ответница се намират във фактическа раздяла от 2014г. Към този момент той узнал за нейни задължения за дължими данъци и осигуровки в размер на 100000 лева, които се натрупали вследствие упражнявана от нея търговска дейност чрез ЕТ „Ч. – С.К.“, които задължения не са част от образуваното изпълнително производство посочено в исковата молба. За това задължение е образувано адм. дело №2075/2016г. по описа на Административен съд – Варна, което е приключило със съдебно решение постановено през 2020г. Излага възражения, като посочва, че за други задължения на бившата му съпруга към НАП, отделно от посочените не са му били известни. През 2016г. бившата му съпруга е поискала да бъде прекратен гражданският им брак, като бъдат уредени и

имуществените им отношения, което от своя страна наложило сключван на брачния договор. След постановяване на решението за развод вторият ответник не подържал връзка с бившата си съпруга. При тези съображения излага възражения, като посочва, че не е знаел за задълженията на бившата му съпруга към НАП, които обхващат процесния период 01.01.2012г. – 31.12.2016г. Натрупаните задължения при упражняване на търговска дейност като ЕТ „С.К.“ са осъществени без участието в търговската дейност на ответника.

Излага възражения, че уговореното в брачния договор разделност на имущество придобито през време на брака, вследствие на което той придобива имущество, не е осъществено безвъзмездно, както посочва, че е заплатил на първата ответница сумата от 41000 евро.

Оспорва твърденията на ищеца в исковата молба досежно имущественото положение на първия ответник, като посочва, че същата притежава два недвижими имота - апартаменти в гр. Варна, ул. Топола №24, съответно двустаен и тристаен, по отношение на които тя се легитимира на ½ ид. част собственик. Стойността на тези имоти намира, че покрива задълженията, които тя има към ищеца.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

Представени по делото са справка – декларации за данък върху добавената стойност от ЕТ „С.К.“ до ТД на НАП – Варна, за периода 13.02.2012г. – 14.12.2016г., в които се посочват съответния размер на данъчната основа на задълженото лице, начисления ДДС и дължимия данък за внасяне за съответния период.

Представена е справка за задълженията на осигурител за периода 2012-2016г. на задълженото лице – първият ответник СТ. Д. КР., от която се установяват задължения за осигуровки за посочения период в размер на 4115,41 лева.

Представени по делото са разпореждания за присъединяване на публичен взыскател в изпълнително производство във връзка с образувано изпълнително дело №3140006975/2014г. по описа на ТД на НАП- Варна, съответно от 14.10.2016г., 10.09.2016г., 04.08.2016г., 13.06.2016г.,

С брачен договор с нотариална заверка на подписите и съдържанието от 16.12.2016г., акт № 149, том III, рег. № 6312, нот.пр.№86/2016г. по описа на нотариус П.С. с район на действие ВРС, е уговорен режим на имуществена разделност между първия и втори ответник във връзка със сключения между тях граждански брак, за което обстоятелство е съставен акт за граждански брак № 363А/25.10.19802г. от ОНС Плевен.

Представена по делото е декларация с нотариална заверка на подписа и съдържанието от 16.12.2016г., рег. №6315/6316, том 2, акт №99, по описа на нотариус П.С. с район на действие ВРС, с която ответницата С.К. е декларира, че е получила от ответника С.К. сумата от 41000 евро за уравниване стойността на имотите, които са получени от страните във връзка със сключен брачен договор от акт № 149, том III, рег. № 6312, нот.пр.№86/2016г. по описа на нотариус П.С. с район на действие ВРС.

Представено по делото е постановление от 09.6.2017г., постановено по изпълнително дело № 20178920400048 по описа на ЧСИ Христо Георгиев с район на действие ВОС, с което е удостоверено правото на държавата в лицето на НАП да се счита за присъединен взыскател за дължимите от първия ответник С.К. публични задължения в размер на 127062,07 лева.

Представена е покана за доброволно изпълнение № 655-173/01.11.2013г. на осн. чл. 182, ал.1 ДОПК до първия ответник от ищеца, която е връчена на ответницата на 07.11.2013г., съобразно представената по делото обратна разписка №3100015091818, чрез нейния син.

При тази установеност на фактите, съдът възприе следните **правни изводи**:

Разпоредбата на чл.216, ал.1 ДОПК посочва, че са недействителни по отношение на Държавата сключените след датата на деклариране или установяване на публичното задължение, съответно след връчване на заповедта за възлагане на ревизия, ако резултатите на ревизията са установени публични задължения, сключените безвъзмездни сделки с имуществени права на длъжника, възмездни сделки, по които даденото значително надхвърля по стойност полученото, непарични вноски на имуществени права на длъжника, сделки и действия с намерение да се увреди публичния вискател, погасяване на парични задължения чрез прехвърляне на собственост, ако връщането им би довело до увеличаване на сумата, които публичния вискател би получил при разпределение на имуществото на длъжника, както и сделки, извършени във вреда на публичния вискател, по които страна е свързано с длъжника лице. Разпоредбата на чл. 216 ДОПК е идентична на разпоредбата на чл. 135 ЗЗД, която урежда правната същност на Павловия иск, по който всеки един кредитор по всяко едно породено валидно облигационно правоотношение може да иска да бъдат обявени за недействителни по отношение на него действия, с които длъжникът го уврежда. За да бъде породена тази правна възможност за кредитора, то неговото вземане срещу длъжника следва да бъде възникнало преди извършване на действието, чието обявяване за недействително се иска.

Държавата в лицето на НАП има качество на кредитор за публични задължения, които са породени от задължения за заплащане на данъци и задължителни осигурителни вноски, на осн. чл.162, ал.2, т.1 ДОПК.

В настоящата хипотеза ищецът релевира твърдения, че първият ответник има качество на задължено лице за дължими в полза на държавата данъци и осигуровки, при което и след пораждаване на задълженията му по реда на чл. 162, ал.2, т.1 ДОПК е осъществило разпоредително действие със свои недвижими имоти в полза на втория ответник, които увреждат интересите на публичния вискател. За да установи твърденията си за възникнали задължения за дължими от ответника С.К. задължения за данъци и осигуровки, ищецът представя подадени от задълженото лице (Стефка Крастева) данъчни декларации за периода 13.02.2012г. – 14.12.2016г., в които се посочват съответния размер на данъчната основа на задълженото лице, начисления ДДС и дължимия данък за внасяне за съответния период. Представя по делото и справка за дължимите от задълженото лице за процесния период задължителни осигуровки.

В срока по чл. 131 ГПК не е депозиран писмен отговор от първия ответник Стефка Крастева, с която да бъдат оспорени твърденията на ищеца, че същата се явява данъчно задължено лице за вземания за данъци и осигуровки в размер на 112730 лева. Качеството на длъжник за процесното вземане не се оспорва и от втория ответник, който в срока по чл. 131 ГПК е депозирал писмен отговор на исковата молба. Така съдът с оглед липсата на спор между страните, а и с оглед представените по делото данъчни декларации, последната от които подадена на 14.12.2016г., както и справка за дължими задължителни осигуровки, приема, че ответника СТ. Д. КР. (М.) има качество на длъжник по отношение на ищеца в качеството му на публичен вискател за вземанията на Държавата за данъци и осигуровки. Публичните задължения за ДДС и

осигуровки по реда на ЗЗО са окончателно установени съгласно разпоредбата на чл. 108, ал.2 ДОПК със справки декларации по ЗДДС, доколкото по делото няма данни, респективно липсват и такива твърдения, че в срока по чл. 109 ДОПК са извършени или възложени ревизии на задълженото лице.

Не е спорно между страните, че ответниците по спора са бивши съпрузи, като последните са сключили граждански брак на 25.10.1980г., който брак е прекратен със съдебно решение за развод от 26.01.2017г. По време на брака и на основание брачен договор от 16.12.2016г. е избран режим на имуществена разделност. По силата на брачния договор вторият ответник получава в изключителна собственост придобитите през време на брака апартамент №4 в гр. Варна, ул. В. №5, недвижим имот в СО „Б-С“, район Аспарухово на гр. Варна, процесните два гаража намиращи се на ул. Б.Т. №14, както и лек автомобил. Видно от съдържанието на брачния договор страните не са предвидили парично уравнение на дяловете, което дължи съпругът получил имущество на по-голяма стойност. Брачният договор е сключен на 16.12.2016г., а т.е. преди прекратяване на гражданския брак (26.01.2017г.) между страните, но след възникване качеството на задължено лице за данъци и осигуровки за ответницата, което съдът прие, че е осъществено с последно представената по делото данъчна декларация от 14.12.2016г. При така приетата фактическа обстановка следва да бъде направен извод, че след възникване качеството на ответницата на задължено за данъци и осигуровки лице същата се е разпоредила с имоти в полза на ответника К., сред които имоти са и процесните два гаража, което разпореждане е обективизирано в брачен договор с нотариална заверка на подписите и съдържанието от 16.12.2016г., акт № 149, том III, рег. № 6312, нот.пр.№86/2016г. по описа на нотариус П.С. с район на действие ВРС.

Въз основа на сключения по време на брака брачен договор, ответницата е получила в насрещна своя лична собственост при уговаряне на режим на разделност поземлени имот №4053 в гр. Варна, СО „Б-с“, както и лек автомобил. При съпоставка на включените в договора имоти и движими вещи придобити в режим на СИО и разпределените в полза на ответницата следва да бъде направен извод, че даденото от нея значително надхвърля поученото в замяна, което обстоятелство извежда осъществяване на фактическия състав на чл. 216, ал.1, т.2 ДОПК, която разпоредба обосновава недействителност на сделката. Под дадено по брачния договор следва да се има в предвид стойността на имуществото, което е предмет на брачния договор, което имущество в съответната си $\frac{1}{2}$ ид. част би преминало в патримониума на ответницата при прекратяване на брака с развод. Видно от брачния договор и уговорките между страните в него, недвижимите имоти и движимите вещи (посочените моторни превозни средства) са придобити през време на брака, поради което и при прекратяване на същия между съпрузите би се породила обикновена съсобственост при равни квоти. Стойността определена по данъчна оценка на апартамент № 4, в гр. Варна на ул. „В.“ №15 възлиза на 113848,90 лева, процесния гараж №2 в размер на 17074,10 лева, съответно гараж №3 в размер на 15425,90 лева, поземлен имот №4007 в гр. Варна, СО „Б-с“ в размер на 108818,50 лева, поземлен имот №4053 също в гр. Варна, СО „Б-с“ в размер на 10818,50 лева. Двата леки автомобила са със застрахователна оценка от по 1000 лева. Общата стойност на имуществото, което е предмет на брачния договор възлиза на 154560 лева, като със същия този брачен договор в изключителна собственост на ответницата се поставят имот на стойност 10818,50 лева и МПС на стойност 1000 лева или общо имущество предишна СИО в размер на 11818,50 лева. В случай, че брачен договор не бе сключен между ответниците, то при прекратяване на брак в патримониума на ответницата би имало

имущество на стойност от 77280 лева, което обосновава значителен превес на даденото по договора за сметка от полученото от задълженото за данъци и осигуровки лице. Дори да бъде взето в предвид само стойността на процесните два гаража, същите на обща стойност по данъчна оценка към момента на сключване на брачния договор през 2016г. в размер на 32500 лева, спрямо полученото в размер от 11818,50 лева, следва да бъде направен извод, че е налице значително разминаване в стойността на полученото имущество от даденото такова, което от своя страна обуславя недействителност на сделката по отношение на кредитора.

При осъществяване на увреждащото действие е необходимо да бъде установено знание за увреждане на кредитора и по отношение на лицето, с което длъжникът договаря. Знанието на това лице се предполага до доказване на противното, ако третото лице, с което длъжникът е договарял е негов съпруг, роднина по права линия, брат или сестра, на осн. чл. 135, ал.2 ЗЗД. Разпоредбата на чл. 216, ал.3 ДОПК също урежда презумпция за знание за увреждане, в хипотеза при която длъжникът и третото лице са свързани лица. Свързани лица по смисъла на §1, т.3, б. „а“ от ДР на ДОПК са съпрузите. При изложените съображения следва извода, че както ЗЗД, така и ДОПК придават на съпруга, който е договарял с другия съпруг – длъжник за публични задължения, качество на свързано лице, при което оборване презумпцията за знание е в тежест на това лице.

В отговора на исковата си молба ответникът К. изложи възражения, че на него не са били известни обстоятелства досежно това конкретно задължение на ответницата към ищеца. На последния били известни единствено задължения по предходно производство, по отношение на което задължение било постановено през 2020г. съдебно решение постановено по административно дело № 2075/2016г. на Административен съд – Варна. В подкрепа на тези си възражения посочи, че страните се намират във фактическа раздяла считано от 2014г., при което той за тези нови задължения на ответницата не е узнал към момента на сключване на брачния договор през 2016г.

По делото липсват доказателства във връзка с твърденията на ответника и оборване на въведената със закон презумпция. На последния му бе дадена възможност да ангажира доказателства в подкрепа на възраженията си и с оглед оборване на презумпцията за знание, от която възможност страната не се възползва. Не се доказва фактическата раздяла между ответните страни да е установена през посочената 2014г., което да обоснове и невъзможността на втория ответник да узнае за задълженията на съпругата, отделно от тези за които вече е узнал. Презумпцията за знание следва да бъде оборена в условията на пълно и главно доказване, като тежестта тук е на третото лице – съпруг, който е договарял с длъжника. При липсата на доказателства за оборване на законово установеното предположение, то съдът намира, че и това възражение на ответника е неоснователно.

От представените по делото доказателства съдът приема за установено, че и ответницата, като задължено за публични вземания лице е знаела, че с действията си при сключване на процесния брачен договор уврежда интересите на кредитора. Липсва по делото отговора на исковата молба от първия ответник, не са наведени възражения за знание за увреждане на Държавата към момента на сключване на брачния договор, за да бъде прието и противното. Отделно от това следва да бъде посочено, че по делото са ангажирани и писмени доказателства, от които може да бъде направен извод, че още към 2013г. първата ответница е уведомена за задължения за данъци и осигуровки, които тя дължи. Това уведомление е обективизирано в покана за доброволно изпълнение

№ 655-173/01.11.2013г., която е връчена на ответницата на 07.11.2013г., съобразно представената по делото обратна разписка №3100015091818.

Наличието на друго имущество в патримониума на длъжника, от което да се удовлетвори кредитора за неговото задължение, което да бъде отделно от процесното, с което той се е разпоредил с процесната атакувана сделка, не съставлява предпоставка обуславяща изхода на спора с предмет предявен Павлов иск, било то по реда на ЗЗД или ДОПК. Съобразно приетото с Тълкувателно решение от 09.07.2019г., постановено по тълкувателно дело №2/2017г. на ОСГТК на ВКС, разпоредбата на чл.135 ал.1 ЗЗД урежда потестативното право на кредитора да обяви за недействителни по отношение на него сделките или други правни действия, с които длъжникът го уврежда, като се лишава от свое имущество или по какъвто и да е начин затруднява принудителното удовлетворяване на кредитора. Целеният с предявяване на иска по чл.135 ал.1 ЗЗД ефект е увреждащите сделки на длъжника да бъдат непротивопоставими на кредитора, като за него се считат неизвършени. Основателността на предявения иск е свързана наред с горепосочените предпоставки и с наличието на увреждане кредиторския интерес или затруднение при принудителното удовлетворяване на вземането, което увреждане или затруднение да произтича от разпореждане с имущество на длъжника. Правото да прецени дали длъжникът има или няма друго имущество, от което кредитора да удовлетвори вземането си е единствено негова. Длъжникът, респективно третото лице, с което той е договарял не може да посочва от кое или към кое имущество кредитора да се насочи за удовлетворяване на вземането си. Цялото имущество на длъжника служи за обезпечение на неговите кредитори, на осн. чл. 133 ЗЗД, поради което в интерес на кредитора е в патримониума на длъжника да се намира същото в неговата пълнота и обем, така че от него кредиторът да се удовлетвори при необходимост.

За пълнота на изложението с оглед наведените възражения от подателя отговор на исковата молба ответника К., следва да бъде посочено, че в настоящата хипотеза твърдения за безвъзмезден характер на увреждащата кредитора сделка не са наведени от ищеца за да бъде изследван въпроса за възмездния характер на придобитите от него имоти. С брачния договор съпрузите уреждат имуществените си отношения, като избират режим на имуществена разделност, съобразно който всеки един от тях получава определено имущество на различна стойност. Макар полученото от ответницата да е на значително по-малка стойност от полученото от ответника К., то това не прави брачния договор сделка с безвъзмезден характер. Същата може да бъде разглеждана като уговорка при липса на еквивалентност на насрещните престации, което е основание за приложение разпоредбата на чл. 216, ал.1, т.2 ДОПК.

Гореизложеното налага извода, че предявения иск е основателен, като по отношение на ищеца следва да бъде прогласена относителната недействителност на процесния брачен договор в частта, с която в лична и изключителна собственост на ответника К. са поставени процесните два гаража.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора в полза на ищеца следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство в размер на 360 лева, на осн. чл. 25 НЗПП.

Ответните страни следва да бъдат осъдени да заплатят в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на съда дължимата по делото държавна такса в размер на 185,12 лева, на осн. чл. 71, ал.2 вр. чл. 78, ал.6 ГПК.

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН спрямо НАП, с административен адрес гр. С., бул. К.А.Д. №52, брачен договор от 16.12.2016г. с нотариална заверка на подписите и съдържанието, рег. № 6312, рег. №6313, том 2, акт 98 по описа на нотариус П.С. с район на действие Варненски районен съд, вписан в СВВ вх.рег. №33098, акт 200, том XII, дело № 4384/2016г., **в ЧАСТТА**, в която С.Д. М., ЕГН *****, от гр. Варна, ул. С. № 10 и С. П. КР., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. В. №15, ет.2, ап.4 са уговорили преминаване в режим на разделност на недвижими имоти, които имоти са поставени в лична и изключителна собственост на С. П. КР., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. В. №15, ет.2, ап.4, **както следва:**

ГАРАЖ № 2, на ет. 1 в сградата на ул. „Б.Т.“, № 14, гр. Варна, община представляващ самостоятелен обект в сграда, с идентификатор **№.17** по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. по ИД на АГКК, последно изменена със Заповед № КД-14-03186/24.01.2011г. на Началника на СГКК-Варна, на застроена площ от 18,23 кв.м. при седни самостоятелни обекти в сградата на същия етаж: № .71.1.18, №.71.1.16, под обекта-няма, над обекта: № 10135.1501.71.1.13, заедно с 3.79 кв.м. идеални части от общите части на сградата, а също и 5,11кв.м. идеални части от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, с идентификатор **№ .71**, по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. по ИД на АГКК, последно изменена със Заповед № КД-14-03-186/24.01.2011г. на Началника на СГКК-Варна, с административен адрес гр. Варна, ул. „Б.Т.“, № 14, целият с площ от 268 кв.м., с трайно предназначение-урбанизирана територия, начин на трайно ползване-ниско застрояване/до 10м./, № по предходен план 8802, при съседни: № 10135.1501.70, № .113, № .72, № .69, съгласно НА за покупка на недвижим имот № 43, том 69, нот. дело№ 16405/22.08.2006г. на СВ-Варна, както и

ГАРАЖ № 3, на ет. 1 в сградата на ул. „Б.Т.“ № 14, гр. Варна, община Варна, област Варна, представляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор **№ .8** по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД-18-98/10.11.2008г. по ИД на АГКК, последно изменена със Заповед № КД-14-03-186/24.01.2011г. на Началника на СГКК-Варна, на застроена площ от 16,47 кв.м. при съседни самостоятелни обекти в сградата на същия етаж: № .17, № .71.1.19, № .71.1.20, под обекта-няма, над обекта: № .71.1.13, заедно с 3.43 кв.м. идеални части от общите части на сградата, а също и 4,62 кв.м. идеални части от ПОЗЕМЛЕН ИМОТ, с идентификатор **№ .71**, по Кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед РД-18-98/10.11.2008г. по ИД на АГКК, последно изменена със Заповед № КД-14-03-186/24.01.2011г. на Началника на СГКК-Варна, с административен адрес гр. Варна, ул. „Б.Т.“, № 14, целият с площ от 268 кв.м., с трайно предназначение-урбанизирана територия, начин на трайно ползване-ниско застрояване/до 10м./, № по предходен план 8802, при съседни: № 10135.1501.70, № .113, № .72, № .69, съгласно НА за покупка на недв. имот № 43, том 69, нот. дело№ 16405/22.08.2006г. на СВ-Варна, **осн. чл. 216, ал.3 ДОПК вр. чл. 135, ал.1 вр. ал.2 ЗЗД.**

ОСЪЖДА С.Д. М., ЕГН *****, от гр. Варна, ул. С. № 10 и С. П. КР., ЕГН

***** от гр. Варна, ул. В. №15, ет.2, ап.4 **ДА ЗАПЛАТЯТ** на НАП, с административен адрес гр. С., бул. К.А.Д. №52 сумата от **360 (триста и шейсет) лева** определено от съда юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство, на осн. чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.25 НЗПП.

ОСЪЖДА С.Д. М., ЕГН *****, от гр. Варна, ул. С. № 10 и С. П. КР., ЕГН ***** от гр. Варна, ул. В. №15, ет.2, ап.4 **ДА ЗАПЛАТЯТ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Варненски районен съд сумата от **185,12 (сто осемдесет и пет лева и 12 ст.) лева**, дължима по делото държавна такса, както и **5 (пет) лева** държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист, на осн. чл. 71, ал.2 вр. чл. 78, ал.6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____